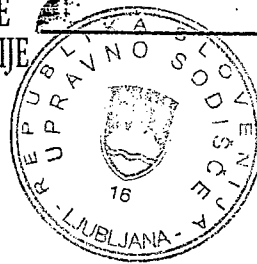

I U 1198/2016-22

UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRAVNO SODIŠČE RS, LJUBLJANA

10.5. 2017

Podpis pristojne
sodne osebe:

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki mag. Darinka Dekleva Marguč kot predsednica ter mag. Damjan Gantar in Liljana Polanec kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svétnice Tine Tratnik kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke:

zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Zaloška 59, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi tožnikov proti odločbi Inšpektorata RS za okolje in prostor št. 090-13/2013/99 z dne 17. 5. 2016 in odločbi Informacijskega pooblaščenca št. 090-135/2016/8 z dne 11. 7. 2016,

na seji 10. maja 2017

RAZSODILO:

Tožba se zavrne.

OBRAZLOŽITEV

1. Prvostopenjski organ je z izpodbijano odločbo zavrnil zahtevo tožnikov za pridobitev dokumentov „fotografij, posnetih v času pred, med in po upravni izvršbi dne 10. 7. 2009, ki so kronološko opremljene z datumom, uro in zaporedno številko nastanka“. V obrazložitvi odločbe navaja, da sta tožnika prosila, naj jima prvostopenjski organ preskrbi informacijo, navedeno v izreku odločbe. V zahtevi sta navedla, da to prošnjo vlagata ponovno zato, ker sta na prejšnjo zahtevo sicer prejela fotografije, ki jih sedaj ponovno zahtevata, vendar so bile te brez datumov, ure in zaporedne številke, kar sta že tedaj zahtevala. Zaradi tega menita, da njuni zahtevi ni bilo ugodeno. Prvostopenjski organ v nadaljevanju obrazložitve navaja, da je tožnikoma poslal fotografije, narejene v času prisilne odstranitve njunega nelegalno zgrajenega dela objekta. Posredovane so bile v obliki, kot so bile vložene v spis gradbene inšpekcije. V spremnem dopisu je uradna oseba tožnikoma tudi ponovno pojasnila, da se po Zakonu o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ) posredujejo dokumenti, ki se nahajajo v materializirani obliki, torej tisti, ki obstajajo in organ z njimi razpolaga. Organ pa ni dolžan sestavljati odgovorov na vprašanja ter ustvariti ali pridobiti novega dokumenta, obnoviti ali nadomestiti dokumenta, zbirati informacij, opravljati raziskavo ali analizirati podatkov, temveč samo posreduje dokumente, s katerimi razpolaga. Ker so bile fotografije že poslane, je bilo njuno ponovno vlogo mogoče obravnavati le kot zahtevo, da organ listine v inšpekcijskem spisu drugače opremi in s tem ustvarja nove dokumente ter jim jih posreduje kot informacijo javnega značaja. Kot izhaja iz prvega odstavka 4. člena ZDIJZ in prvega odstavka 1. člena ZDIJZ, pa informacijo javnega značaja predstavlja samo dokument, ki že obstaja, je že ustvarjen, oziroma dokument, ki ga je organ v okviru svojega delovnega področja že izdelal oziroma pridobil. Glede na opisano v spisih prvostopenjskega organa ni dokumentov, kakršne zahtevata tožnika.
2. Tožnika sta se zoper prvostopenjsko odločbo pritožila, drugostopenjski organ pa je pritožbo zavrnil. V svoji obrazložitvi med drugim navaja, da je pri prvostopenjskem organu opravil ogled *in camera*, pri čemer je vpogledal v inšpekcijski spis, konkretno v zapisnik z dne 10. 7. 2009, na katerega se nanaša zahteva tožnikov. Pri tem je ugotovil, da ta vsebuje priloge in sicer 11 listov fotografij, skupaj 64 fotografij, pri čemer gre za fotografije, ki so bile tožnikoma že posredovane. Te fotografije pa niso kronološko opremljene z datumom, uro in zaporedno številko nastanka. Ker na ogledu *in camera* zaradi tehničnih težav drugostopenjski organ ni mogel pogledati v elektronsko evidenco spisa, je naknadno od prvostopenjskega organa prejel zaslonsko sliko iz računalniškega programa Lotus Notes SPIS 4, pri čemer je drugostopenjski organ ugotovil, da v predmetnem dokumentu ni zavedena nobena fotografija. Tožena stranka v drugostopenjski odločbi pojasnjuje, da je informacija javnega značaja samo

dokument, ki že obstaja. Gre za pogoj, ki je poznan kot kriterij materializirane oblike. Organi so dolžni omogočiti dostop do že obstoječih informacij. Ob reševanju pritožbe drugostopenjski organ ni mogel posumiti, da prvostopenjski organ razpolaga s še kakšnimi drugimi dokumenti kot tistimi, ki jih je že posredoval (64 fotografij). Da je organ tožnikoma resnično posredoval vse fotografije, se je drugostopenjski organ prepričal tudi na ogledu *in camera*. Z drugimi fotografijami pa prvostopenjski organ ne razpolaga. Tako tudi ne razpolaga s fotografijami v obliki, kot to zahtevata tožnika (opremljene z datumom, uro in zaporedno številko nastanka). Takšnih fotografij pa prvostopenjski organ ni dolžan naknadno ustvariti. Drugostopenjski organ pa nima pristojnosti, da bi se spuščal v presojo zakonitosti in smotrnosti ravnanja organa ter v vprašanje, zakaj organ ne razpolaga s še katerimi drugimi dokumenti. Drugostopenjski organ nima nikakršnega razloga, da ne bi sledil navedbam prvostopenjskega organa, da z drugimi fotografijami ne razpolaga. Iz navedenih razlogov pritožbi tožnikov ni bilo mogoče ugoditi.

3. Tožnika v tožbi in njeni dopolnitvi vztrajata pri tem, da se taka oblika fotografij, kot sta jih zahtevala (številka slike, opis slike, datum slike), vodi in evidentira v elektronski obliki in tako obstaja celotna dokumentacija o tem primeru. Dne 10. 7. 2009 je bila opravljena izvršba in dokumentirana v obliki zapisnika kot tudi v obliki posnetega gradiva pred, med in po upravni izvršbi. Bila je poslikana - fotografirana. Fotografirana je bila z digitalnim fotoaparatom, kjer je bil vsak posnetek opremljen z datumom, uro in zaporedno številko nastanka. Nadalje navajata, da je od izvršbe pa do konca leta 2015 minilo več kot šest let, da se je situacija glede obsega - števila slik uredila. Izkazalo se je, da je bilo 64 in ne zgolj 10 slik, kot je prvostopenjski organ trdil v mesecu decembru 2015. V nadaljevanju tožbe tožnika podrobno pojasnjujeta, kako je najprej prvostopenjski organ zatrjeval, da je slik manj, kasneje pa se je izkazalo, da jih je dejansko 64. Nadalje podrobneje opisujeta sam potek izvršbe ter stanje hiše po izvršbi. Pojasnjujeta še, da slik, ki izkazujejo, kako se je pričela sama izvršba, sploh ni ter kaj bi moralo biti še vse poslikano. Po mnenju tožnikov je inšpektorat dejansko prikrival informacije o slikah. Tožena stranka se ni poglobila v proučitev besedila, ki sta ga tožnika navedla v svoji pritožbi. Sklicujoč se na načelo varstva pravic strank zatrjujeta, da tožena stranka ni sledila vsem navedbam tožnikov. Ne zdi se jima korektno, da je prvostopenjski organ šele po več kot šestih letih po izvršbi pokazal vse slike. Šele na podlagi grožnje s policijo so se našle vse slike. Še vedno pa menita, da ni vseh. Načelo varstva pravic strank jima je bilo kršeno, ker jima ni bilo omogočeno, da bi pridobila dokumente. Tožena stranka bi morala ugotoviti resnično dejansko stanje zadeve. Preučiti bi morala, kje so bile slike vseh šest let in več. Način ravnanja s tovrstnim gradivom je določen v Uredbi o upravnem poslovanju. Načelo materialne resnice narekuje tako ravnanje, da mora organ pomembna dejstva ugotoviti do take višine zanesljivosti, ki izključuje katerikoli

dvom o objektivnem obstoju dejstva. Z navedenim ravnanjem se tožnikoma krši pravica do dostopa do informacij javnega značaja, ki so same po sebi prosto dostopne po 5. členu ZDIJZ. Posest slik bi morala biti ustrezno opremljena z opisom slike, številko, datumom in uro nastanka slike. Tega pa na slikah ni. Če teh podatkov ni, je to pomanjkljivo, tožnika pa tovrstni dokaz potrebujeta pri uveljavljanju svojih pravic v drugih pravnih postopkih. Tovrstna označba dokazov je zelo pomembna. Tožnika predlagata, naj sodišče obe odločbi odpravi in naj zahteva od prvostopenjskega organa, da pridobi račun za izdelavo 64 slik, in vse slike, ki jih poseduje podrejena organizacijska enota v Kranju.

4. Tožnika sta k tožbi priložila še popis dokumentov, iz katerih po njunem mnenju izhaja, da naj bi se dokument javnega značaja - fotografije prikrivali.
5. Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da je prvostopenjski organ tožnikoma posredoval vse dokumente - fotografije (64 fotografij), ki so del zapisnika z dne 10. 7. 2009 in s katerimi prvostopenjski organ razpolaga. Za namen razjasnitve dejanskega stanja je drugostopenjski organ 5. 7. 2016 opravil ogled *in camera* ter vpogledal v fizično obliko spisa, konkretno v zapisnik z dne 10. 7. 2009, na katerega se je tudi nanašala zahteva tožnikov. Naknadno je prvostopenjski organ toženi stranki posredoval tudi zaslonsko sliko iz računalniškega programa Lotus Notes SPIS 4 za predmetni zapisnik. Tako ne držijo navedbe tožnikov, da drugostopenjski organ ni storil vsega potrebnega za ugotovitev resničnega dejanskega stanja. Tožena stranka je pri tem ugotovila, da prvostopenjski organ z zahtevanimi fotografijami v obliki, kot jo zahtevata tožnika, ne razpolaga. Prav tako ne razpolaga z drugimi fotografijami, kot s tistimi, ki jih je tožnikoma že posredoval. ZDIJZ zavezuje organ le k posredovanju dokumentov, s katerimi ta že razpolaga, ni pa organ dolžan ustvariti novega dokumenta, da bi zadostil zahtevi prosilca. Tožnika v pritožbi nista navedla nobenih oprijemljivih dejstev, ki bi kazala na to, da prvostopenjski organ razpolaga tudi z drugimi fotografijami kot s tistimi, ki so bile že posredovane. Prav tako nista predlagala izvedbe nobenih dokazov oziroma navedla nobenih dejstev, na podlagi katerih bi tožena stranka lahko sprejela drugačno odločitev. Glede navedbe tožnikov, da bi morala tožena stranka preučiti, zakaj zahtevane fotografije niso ustrezno kronološko opremljene ter zakaj so v določenem obdobju fotografije izginile, naknadno pa se zopet našle, pa tožena stranka odgovarja, da nima pristojnosti, da bi se spuščala v presojo zakonitosti in smotrnosti ravnanja prvostopenjskega organa ter v vprašanje, zakaj organ ne razpolaga z dokumenti v obliki, kot to zahtevata tožnika. Prost dostop do informacij se lahko zagotovi zgolj do informacij, ki dejansko že obstajajo, kar pomeni, da pritožbeni postopek ne more biti namenjen prisili ustvarjanja informacij ali ugotovitvi, da bi določene informacije morale obstajati. Niso relevantne tudi tiste navedbe tožnikov, kjer navajata, da določene fotografije manjkajo in so potrebne za uveljavljanje drugih pravic, saj je namen ZDIJZ presoja, ali zahtevani dokumenti obstajajo in ali predstavljajo prosto dostopno

informacijo javnega značaja ne glede na to, kdo je prosilec in ne glede za namen, za katerega prosilec želi pridobiti določeno informacijo. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.

6. Sodišče je v postopek pritegnilo tudi prvostopenjski organ kot stranko z interesom, ki v odgovoru na tožbo navaja, da so tožbene navedbe enake kot v pritožbi zoper prvostopenjsko odločbo in predlaga, naj sodišče tožbo kot neutemeljeno zavrne.
7. Tožnika sta v pripravljalni vlogi predložila še dva dopisa, naslovljena na Informacijskega pooblaščenca, datirana z dne 7. 4. 2017 in 2. 3. 2017 in pojasnjujeta, da so po njunem mnenju fotografije prilepljene zanesljivo z namenom, da se prikrije oziroma ne odkrije izdelovalca le-teh, to pa je
8. Tožba ni utemeljena.
9. ZDIJZ v 4. členu določa, da je informacija javnega značaja informacija, ki izvira iz delovnega področja organa, nahaja pa se v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva, ki ga je organ izdelal sam, v sodelovanju z drugim organom, ali pridobil od drugih oseb. Iz navedenega določila torej izhaja, da je eden od pogojev, da je možno neko informacijo obravnavati kot informacijo javnega značaja, ta, da se mora nahajati v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva. Če se tak dokument ne nahaja, ga zavezanec prosilcu sploh ne more pokazati. Že prvostopenjski organ je zahtevo tožnikov po taki obliki dokumentov, kot sta jih zahtevala, torej da bi bile fotografije kronološko opremljene z datumom, uro in zaporedno številko nastanka, zavrnil iz razloga, ker s fotografijami v taki obliki ne razpolaga. Drugostopenjski organ pa je celo sam preveril, ali zahtevane fotografije v taki obliki obstajajo. Kot izhaja iz upravnega spisa, si je tožena stranka na ogledu skupaj z dvema uradnima osebama sama ogledala, s kakšnimi fotografijami prvostopenjski organ razpolaga. Pri tem je drugostopenjski organ ugotovil, da se v predmetnem spisu ne nahaja več fotografij kot tiste, katere je prvostopenjski organ že posredoval tožnikoma in pri tem je predstavnica drugostopenjskega organa ugotovila, da nobena fotografija ni kronološko opremljena z datumom, uro in zaporedno številko nastanka. Naknadno je prvostopenjski organ posredoval tudi zaslonsko sliko z računalniškega programa Lotus notes, spis 4, za predmetni zapisnik. Iz vseh navedenih razlogov sodišče meni, da niti prvostopenjski niti drugostopenjski organ nista mogla odločiti drugače, kot sta odločila, namreč da zahtevi tožnikov po takih fotografijah, ki bi bile opremljene z datumom, uro in zaporedno številko nastanka, ni mogoče ugoditi, ker z dokumentacijo v taki obliki prvostopenjski organ ne razpolaga, ravno tako pa ne razpolaga z več slikami, kot sta jih tožnika zahtevala.

10. Tožnika menita, da bi fotografije v taki obliki, kot sta jih zahtevala, morale obstajati zato, ker je bila izvršba fotografirana z digitalnim fotoaparatom in bi zaradi tega po njenem mnenju morala biti vsaka fotografija opremljena z navedenimi podatki. S tem v zvezi sodišče pojasnjuje, da se v postopku po ZDIJZ lahko ugotavlja le to, ali dokumenti obstajajo v materializirani obliki in da se v tem postopku ne more ugotavljati, ali organ neupravičeno ne razpolaga z zahtevanimi dokumenti oziroma ali bi glede na tehnične zmožnosti moral s takimi dokumenti razpolagati, pa kljub temu z njimi ne razpolaga.
11. Tožnika v večjem delu tožbe obsežno pojasnujeta, da je nenavadno to, da je bilo v začetku samo 10 slik in šele šest let kasneje se je pojavilo 64 fotografij, ki se nanašajo na izvršbo. S tem v zvezi se sodišče pridružuje navedbam tožene stranke, da le-ta nima pristojnosti, da bi se spuščala v presojo zakonitosti ravnanja organa v zvezi s tem, zakaj določenega števila fotografij v določenem obdobju ni bilo v spisu. Tožena stranka je v okviru svoje pristojnosti naredila vse, kar se je dalo storiti v navedeni zadevi, to je ugotavljala je, katera dokumentacija se dejansko nahaja v upravnem spisu. V postopkih po ZDIJZ se ugotavlja zgolj to, kaj v danem trenutku pri upravnem organu obstaja in kaj ne in kaj od tega ustreza definiciji informacije javnega značaja. Ne more pa se v tem postopku ugotavljati, ali je bilo pravilno, da določene dokumentacije v določenem obdobju ni bilo. Za nadzor tega, kako uslužbenci in uradne osebe postopajo z vlogami ter kako uslužbenci evidentirajo prejete dokumente in ali so pravilno oblikovane značilnosti izdelanih dokumentov, kako posamezni uslužbenci evidentirajo lastne in izhodne dokumente in ali je ustrezno poslovanje z zbirkami gradiv, je pristojna upravna inšpekcija. Iz navedenega razloga v postopku dostopa do informacij javnega značaja tudi ni mogoče ugotavljati, ali so fotografije prilepljene na pravilen način, kot to tožnika opozarjata v pripravljalni vlogi, saj je tudi to v pristojnosti drugih organov. Tudi način, kako se je opravljalo dejanje izvršbe, ne more biti predmet postopka dostopa do informacij javnega značaja, ampak je to drug postopek. V tem postopku tudi ni mogoče ugotavljati, ali bi določena dokumentacija glede na predpise morala biti v spisu, temveč je bistveno, kaj se v določenem trenutku dejansko nahaja v spisu. Zakaj določene dokumentacije ni, pa bi moralo biti, je torej v pristojnosti drugih organov.
12. Tožnika v tožbi tudi zatrjujeta, da naj bi jima bilo kršeno načelo varstva pravic strank. S tem v zvezi sodišče pojasnjuje, da načelo varstva pravic strank pomeni, da morajo organi strankam pri postopanju in odločanju pomagati, da čim lažje zavarujejo in uveljavijo svoje pravice. Kadar uradna oseba glede na podano dejansko stanje izve ali sodi, da ima stranka v postopku podlago za uveljavitev kakšne pravice, jo na to opozori (prvi in drugi odstavek 7. člena Zakona o splošnem upravnem postopku). To načelo torej ne pomeni, da bi moral upravni organ vedno slediti navedbam strank, ampak zgolj to, da jih opozori na pravice oziroma način uveljavljanja teh pravic, ki jim pripadajo. V navedeni zadevi tudi ni

bilo kršeno načelo materialne resnice, saj je drugostopenjski organ celo sam opravil ogled pri prvostopenjskemu organu in ugotavljal, katera dokumentacija in v kakšni obliki se nahaja v spisu. Tudi če fotografije niso opremljene s številko, datumom in uro in s tem težko služijo kot dokaz v nekem postopku, to v postopku dostopa do informacij javnega značaja ni bistveno. Kot pravilno navaja tožena stranka v odgovoru na tožbo, je namen ZDIJZ presojanje, ali zahtevani dokumenti obstajajo in ali predstavljajo prosto dostopno informacijo javnega značaja ne glede na to, za kakšen namen prosilec določeno informacijo potrebuje. Iz navedenega razloga so neutemeljene tožbene navedbe, da naj bi šlo za kršitev 22. člena Ustave RS, ki govori o pravici do enakega varstva pravic.

13. Iz zgoraj navedenih razlogov je odločitev prvostopenjskega organa in tožene stranke pravilna. Tožnika sta lahko videla tiste slike, s katerimi je prvostopenjski organ dejansko razpolagal, zato ni prišlo do kršitve pravice iz 39. člena Ustave RS. Iz vseh navedenih razlogov je sodišče na podlagi prvega odstavka 63. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) tožbo zavrnilo.

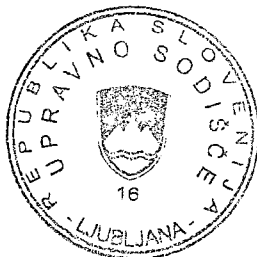
PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo pritožba ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 10. maj 2017

Predsednica senata:

mag. Darinka Dekleva Marguč, l.r.

Ta prepis je soroden z izvornikom
Podpis pristojne sodne osebe: